

У степу (1893)

Глібов Леонід Іванович

Ол. Ам. Тищинському

Хоч доля привела у город суєтливий,
Добра і зла прикрашений вертеп,
Я все-таки люблю сіножаті і ниви,
Люблю широкий, тихий, рідний степ.

Там ясна зоря, як радість, привітала;
Літала на коні там молодість моя;
Про щастя, про любов надія там шептала,
І любо слухалось, і щиро вірив я.

Даль степова кругом, як море, там синіла
І здалеку бринів густий зелений гай;
Чи добрий чоловік, чи доля насадила,—
То був наш тихий невеличкий рай.

Була там пасіка, стояв курінь маленький,
І пасічник-дідок там віку доживав;
І дуже я любив його куток тихенький:
Там оддыхаючи, про все я забував.

І опівдні, і ввечері, бувало,
На таганку кипить маленький казанок,
І приязно мені, притовкуючи сало,
Про давню давнину розказував дідок.

Збиралася туди гулять молодіж наша;
До півночі в гаю лунали пісні, сміх;
Вечеряли гуртом — і дідусева каша
Була смачніша нам присмачок дорогих...

Но... не бува, сказав хтось, двічі літа...
Прийшла біда — і час смутний настав:
Підкралася кишень грошовита,
Хтось без жалю веселий гай зрубав.

Понівечило все чиєсь життя ледаче!
І дуже, дуже жаль тепер мені,
Душа болить... Тепер там ворон кряче
Та ятіл приліта довбать гнилії пні.

Де пасіка була — трава зазеленіла,
І не курить уже там любий таганок;

В густій траві сховалася могила,
В могилі тій забутий спить дідок.

Колись не так було: ще ранньою весною
Злітались пташечки і солов'ї співають...
Осталася одна береза сиротою
Самотньої могили доглядать;

Схилилася вона, додолу віття гнуться;
У головах старенький хрест стоїть;
Настане ніч — з берези сльози ллються
І вітрик по траві тихенько шелестить...

О, скільки є могил, де спить життя козаче!
Та де ж вони? Де їх тепер шукать?
Ніхто, ніхто над ними не заплаче,
І плакати нікому, і плакати не велять...

[1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/u_stepu